

TABOR MLADIH PLANINCEV

V GORE PO OZNAČENI POTI

PODVOLOVLJEK 99

PODVOLOVLJEK 1999

25.7.-1.8.1999

O TABORU

Tabor je potekal na tabornem prostoru v Podvolovljek, v bližini kmeta Repa. PD Žalec organizira tabor v sklopu taborov mladih planincev več društev. Skupaj postavimo šotore, vzpostavimo kuhinjo, kopalnico in stranišča. Menjamo se vsako nedeljo tekom julija in avgusta.

Tabor PD Žalec se je odvijal od 25.7. do 1.8. 1999.

Udeležilo se ga je 45 mladih, od 6 leta starosti dalje pa vse do podiplomskih študentov.

Vodstvo tabora je sestavljalo 10 planinskih vodnikov, 2 učiteljici, zdravnica, kuharica in pomočnik ter ekonom.

Tabor so sestavljali 4 bivalni šotori, 1 skladišče, kuhinja, jedilnica, pomivalnica, kopalnica in kemična stranišča.

Z avtom je možen dostop do tabora, z avtobusom pa 300m stran.

Lastnik zemljišča nam je dal na voljo tudi elektriko, vendar smo jo uporabljali le za izvedbo predavanj z diapozitivi.

Izvedli smo 4 planinske izlete, čolnarjenje po Savinji, kanjoning in orientacijo.

DNEVNIK

Dan: Nedelja, 25.7.1999

Dan odhoda v tabor

Ob 9h smo se vodniki zbrali v pisarni PD Žalec in pričeli s popisom opreme in jo ob 9:30 pričeli nalagati v kombi. Takrat so tudi začeli prihajati udeleženci. Ob 10h smo bili vsi zbrani, zbirali smo še prijave za obisk staršev (prevoz in kosilo). V Petrovče je prišel avtobus ob 10:00 in od tam odšel ob 10:10. Ob 10:20 je bil v Žalcu in vkrcali smo še Žalčane. Nekaj vodnikov je odšlo s svojimi avtomobili, ostali pa na avtobus.

Vožnja je potekala brez težav in malo po 12h smo bili že v taboru. Vsak je pograbil svojo prtljago in jo odnesel do tabora, kakih 200m s ceste. Tam nas je že pričakala prejšnja skupina, planinci iz Vinske gore. Za kosilo smo že imeli pripravljeno joto. Udeležence smo razporedili po treh šotorih, en manjši pa je ostal za skladišče športne in tehnične opreme. Potem pa na kosilo. Po kosilu smo udeležencem predstavili pravila v taboru, načrt dela za cel teden in skupine dežurnih. Do 14h so imeli prosto za pripravljanje prtljage in ležišč, vodstvo pa se je zbralo na sestanku. Ob 14h smo se nameravali sprehoditi do cerkve sv. Antona in v okolici tabora, vendar je začelo rahlo škropiti, zato smo so poskrili po šotorih. Ob 15h pa se je spet zjasnilo in opravili smo načrtovani sprehod in spoznavanje okolice tabora. Med tem smo se z okoliškimi kmeti dogovorili za dobavo mleka, shranjevanje mesa v hladilnih skrinjah in z lastnikom tabornega prostora še o uporabi elektrike, drv in lesa za taborni ogenj.

Po sprehodu so imeli udeleženci čas za razne športne igre do večerje ob 19h. Po večerji pa zbor pri tabornem ognju, kjer smo opravili analizo dogajanja čez dan, se dogovorili o poteku naslednjega dne in se predstavili ter izžrebali skrite prijatelje za igrico, ki poteka cel teden.

Dan: Ponedeljek, 26.7.1999

Turi na Veliko planino in Konja

Vstali smo ob 6:45, se malo razgibali in pretegnili ter umili, nato pa ob 7h na zajtrk. V pol ure smo vsi pojedli, nato pa se začeli pripravljati na odhod. Poznalo se je, da je šele prvi dan zato vsi še niso uspeli postoriti vsega do 8h. Tako smo že zamujali z ocenjevanjem šotorov, pa potem tudi z odhodom. Ob 8:15 se je prva skupina s kombijem odpravila v Lučko belo do Žegnanega studenca. Tako smo si skrajšali hojo po cesti za dobro uro. Pol ure za prvo je odšla še druga skupina. Od Žegnanega studenca naprej pa peš proti Konju.

Druga skupina se je iz tabora odpravila peš proti Veliki planini.

Skupina za na Konja se je bila zaradi vremena primorana predčasno vrniti – v taboru so posušili obleko in se po šotorih igrali razne igre.

Mlajša skupina pa je kljub vremenu nadaljevala pot proti Veliki planini, kjer s ose v koči pogreli s čajem in malce posušili, a kljub temu prišli v tabor precej premočeni. V taboru smo potem nadzirali mlajše udeležence pri preoblačenju in sušenju obleke, da ne bi kasneje imeli kakšnih zdravstvenih težav.

Popoldne se je vreme izboljšalo, zato smo organizirali tekmo med skupinami dežurnih v prenašanju vode v žličkah. Poleg tega so se odvijale še druge športne aktivnosti, kot je odbojka, badminton, frizbi, košarka, nogomet, ...

Ob 20h smo imeli večerjo, po večerji pa analizo dneva in Rokovo predavanje z diapozitivi iz Tibeta.

Potem smo posedeli še ob tabornem ognju in ob polnoči že vsi sladko spali.

Dan: Torek, 27.7.1999

Kopanje in čolnarjenje pri Prodniku na Savinji

Vstali smo ob 7:45, čeprav se je pokazalo, da je večina udeležencev vstala že prej samoiniciativno. Spet smo potelovadili in pozajtrkovali, pospravili šotore in jih pripravili za ocenjevanje, nato pa se ob 9h napotili do ceste, kjer nas je že čakal avtobus, ki naj je zapeljal do Prodnika. Tam smo se posedli po travi in klopeh v manjšem parku ob vodi in nekaj najpogumnejših je bilo takoj v vodi. Z lastnikom smo se dogovorili še za najem čolnov in

sicer 10 kajakov, 2 kanuja in en raft. V vsak kanu in raft je sedel eden od vodnikov, udeleženci pa so napolnili čolne do konca. Poleg vodnikov nam je bil z nami ves čas na vodi tudi vodič kajaka in tako pomagal in učil udeležence veslanja. Plavanje in čolnarjenje je trajalo do 13h, ko smo imeli kosilo. Pri lastniku smo najeli pekač, sami spekli čevapčiče in hrenovke ter pripravili zelenjavo in si tako priredili zabaven piknik. Popoldne smo spet čolnarili in se kopali ter se šli razne igre.

Ob 18h je prišel po nas avtobus in nas odpeljal nazaj v tabor, kjer smo imeli ob 19h večerjo in še taborni ogenj, ob 22 pa smo se odpravili spat.

Dan: Sreda, 28.7.1999

Turi na Kašno planino in Veliki Rogatec

Vstali smo ob 6:45. potelovadili in pozajtrkovali. Spet ocenjevanje šotorov in ob 8h smo že bili pripravljeni na odhod. Razdelili smo se v dve skupini, ena, predvsem mlajši udeleženci, za na Kašno planino, druga, predvsem starejši pa za na Veliki Rogatec.

Dve skupini za na Veliki Rogatec je kombi zvozil navzdol po dolini in ob 8:30 so pričeli s hojo. Skupino za na Kašno planino pa je kombi zapeljal del poti po cesti proti Črnicu, najmlajše pa kar čisto blizu Kašne planine.

Obe turi sta lepo uspeli in se varno vrnil v tabor.

Popoldne so nas obiskali podpredsednik PD Žalec, vodja organizacijskega odbora za tabor in predsednik MO PD Savinjska. Popoldne so se odvijale razne športne igre, večerja ob 20h, po večerji pa krst novincev v taboru. Krstili smo 12 novincev, vsak je moral opraviti kakšno šaljivo nalogo in sprejeti nekaj udarcev s planinsko vrvjo po zadnji plati. Krstili smo tudi 3 novo pečene vodnike.

Dan: Četrtek, 29.7.1999

Kanjoning po strugi Lučke Bele

Vstajanje ob 7h, telovadba in zajtrk. Razdelili smo se v 5 skupin, da so bile čim bolj homogene. S prvo skupino sta šla Robi in Matjaž 1h navzgor po cesti ob Lučki Beli, Rok pa je nižje pripravil spust po vrvi. Robi in Matjaž sta peljala skupino po strugi navzdol, sprva ob

vodi, pripravila en lažji spust ob vrvi in tako še enega zahtevnejšega. Po dobri uri je bila skupina pri zadnjem spustu, kjer so se udeleženci spuščali po poševni vrvi. Nato je Robi popeljal skupino do Zelenih studencev, Rok in Matjaž pa sta prevzela naslednjo skupino. Isto smo potem naredili še z dvema skupinama, ob 13h pa se je začelo kosilo. Ostale udeleženci so v taboru risali, pisali in kiparili ali pa se ukvarjali z različnimi športi.

Popoldne smo zadnji dve skupini združili v eno in z večino vodnikov opravili malo krajšo pot, saj so bili z nami sami mlajši udeleženci in so imeli precej več težav s premagovanjem skal in skokov kot starejši in večji. Vseeno pa so opravili spust po navpični in poševni vrvi ter si ogledali studence.

Ob 20h smo imeli večerjo, po večerji pa je prišel astronom Srečko Lavbič s teleskopom in najprej imel predavanje z diapozitivi, nato pa še opazovanje lune, planetov in zvezd s teleskopom. Najbolj vztrajni so ostali pri teleskopu do 1:30.

Dan: Petek, 30.7.1999

Korošica in Ojstrica

Skupina, ki je odhajala v Robanov kot, je vstala ob 6h, druga skupina pa ob 7h. Tokrat smo opustili telovadno, pozajtrkovali, pospravili šotore in odšli do ceste, kjer je ob 7h že čakal avtobus. Prvo skupino je odpeljal v Robanov kot, se vrnil po drugo ob 8h in to odpeljal do planine Podvežak. Obe skupini sta nadaljevali pot do Korošice. Tam sta obe skupini spremenili načrte, saj se je nebo pričelo oblačiti, tako da smo bili za vzpon na Ojstrico prepozni. Starejša skupina se je odločila za skok na Lučkega Dedca, mlajša pa je odšla proti Lučki Beli. Obe skupini sta srečno prišli dol in ob 17h smo imeli kosilo. Popoldne so bili udeleženci precej utrujeni, vendar je še vedno ostalo dovolj energije za obračune na odbojkarskem igrišču.

Dan: Sobota, 31.7.1999

Obisk staršev

Dan obiska staršev. Po zajtrku čiščenje in pripravljanje tabora na obisk. Ob 9h so prispeli starši, na kratko smo jim predstavili delo v taboru, ob 10h pa smo se podali z eno skupino na Veliko planino, druga skupina pa se je udeležila tekme v orientaciji. Kosilo se je pričelo ob 12:30, ko se je orientacija končevala. Skupina iz Velike planine je prišla nazaj okrog 14h. Popoldne smo si vsi malce oddahnili, potem pa izpeljali še tradicionalne tekme v odbojki med starši, udeleženci in vodniki. Starši so nas zapustili ob 18h, mi pa smo po večerji imeli še zaključni večer ob tabornem ognju, kjer smo tudi razkrili skrite prijatelje. Zabava ob ognju je trajala pozno v noč.

Dan: Nedelja, 1.8.1999

Nazaj domov

Vstali smo ob 8h, še zadnjič v taboru pozajtrkovali, pripravili osebno prtljago in se lotili še pospravljanja tabora, zlaganja ležišč, pomivanja kuhinjske opreme, nalaganja opreme v kombi... Ob 12h je prišla naslednja skupina, od katere smo se poslovili z gromkim planinskim pozdravom in se ob zvokih kitare vkrcali na avtobus. Na avtobusu so nekateri obujali spomine, nekateri so se veselili domače postelje in udobja prave kopalnice, kakšen morda celo kuhinje. Večina pa se je že dogovarjala z novimi prijatelji o skupnem preživljanju nadaljevanja počitnic. Ob 14h smo bili v Žalcu in se dokončno poslovili.

ZAKLJUČEK

Tabor se je v vseh pogledih odvijal po načrtih.

Prijavilo se je zadostno število udeležencev, da se je tabor finančno pokrilo, vendar še ravno prav, da skupina ni prevelika, da prekomerno ne obremenjuje okolja in da je obvladljiva ter primerna za delo.

Izkazalo se je, da je tehnični del vodstva popolnoma prevzel nalogo, ki zadevajo hrano, oskrbo, higieno, ipd. Tako smo se lahko ostali popolnoma posvetili delu z udeleženci. Z dovolj veliko ekipo smo udeležence lahko razbili v manjše skupine, kar je na turah povečalo varnost in mobilnost, zmanjšalo negativne vplive velike skupine na okolje in omogočilo boljši stik med samimi udeleženci pa tudi med udeleženci in vodniki. Po vodilih Planinske zveze Slovenije naj bi bile skupine še manjše, vendar bi se s tem cena na udeleženca precej povečala, tako da glede števila udeležencev ubiramo nekakšno srednjo pot.

Vreme nam je bilo zelo naklonjeno, saj nam je razen ene ture uspelo izvesti vse, kar smo načrtovali.

V enem tednu smo uspeli udeležencem učinkovito predstaviti življenje pod šotori, planinstvo, različne športe v naravi in pokazali, da za zabavo elektrika ni nujno potrebna. Opravili smo ture po označenih, pa tudi po neoznačenih poteh, jim pokazali lepote odmaknjene podalpske doline Podvolovljek, učili smo se veslanja v kanujih, raftih in kajakih, se šli nekakšen kanjoniranje po suhem, prepevali in se igrali razne igrice ob tabornem ognju. Z dvema predavanjema smo pokazali življenje na drugem koncu sveta, v Tibetu, pa tudi življenje veselja s predavanjem o astronomiji in opazovanjem nebesnih teles. Udeleženci so tudi pisali o življenju v taboru, sestavljali pesmi, risali in izdelovali kipce in okraske iz raznih mas.

Na obisk so kot ponavadi prišli tudi starši in ta dan smo poživili z skupnim izletom, orientacijo in športnimi igrami.

Težav s poškodbami ni bilo, manjše zdravstvene težave pa je zdravnica hitro opravila.

S tehnično opremo nismo imeli težav. Za zahtevnejše ture smo število udeležencev priredili razpoložljivi opremi in tako uspešno poskrbeli za varnost. V samem taboru je dobro poskrbljeno za kuhinjo in higieno, pa tudi nad spanjem se ne moremo pritoževati, razen nad morda nekaj slabšimi šotorskimi krili. Ponovno pa se je pokazalo, da bi delo precej izboljšala zmožnost komunikacije med skupinami, kar pa v alpskih dolinah mobilni telefoni ne omogočajo, ustrezne bi bile le radijske postaje.

Vodja tabora, Rok Kodrun